

ΟΡΜΕΝΙΑΔΗΣ, *θλίβων αὐτὴν εὐσεβάστως. Εὐχομαι ταχίστην ἀνάβρωσιν.*

ΖΕΛΕΙΑ τῷ Ὁρμενίδῃ. Καὶ ἐγὼ ζητῶ μικρὰν χάριν. Πρὶν ἀναχωρήσητε, γράψετε μοι ἐκεῖ, εἰς τὸ λεύκωμα μου, (Δεικνύει ἐπὶ τῆς τραπέζης λεύκωμα.) τοὺς ὠραίους στίχους, οὓς ἀπηγγείλατε.

ΟΡΜΕΝΙΑΔΗΣ. Πῶς; Πῶς; χάριν παρὰ τῶν πολεμιῶν;

ΖΕΛΕΙΑ. Συνομολογῶ βραχεῖαν ἀνακωχὴν. Εἰς αὖριον αἱ ἐχθροπραξίαι.

ΟΡΜΕΝΙΑΔΗΣ. Εὐγνώμωνῶ. Ἡ ἀνακωχὴ ὑπεμφαίνει τάσιν πρὸς παράδοσιν.

ΖΕΛΕΙΑ. Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας. (Συναπέροχεται ζωηρῶς μετὰ τῆς κυρίας Μεγαπένθους.)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΕΝΘΥΜΗΣΗ

Ἐφυγες κ' ἡ γαλήνη πάει μαζί σου,
 ποῦ μέσα στὴ λευκὴ τῆς τὴν ἀγκάλῃ
 κοιμότανε τὸ κύμα τῆς ἀθύσσου,
 γλυκὰ φλοισβίζοντας στὸ περιγιάλι.

✱

Ἄχ, τώρα τοῦ κακοῦ ζητᾷ ἡ ματιά μου
 στὴν ἀπαλόστρωτη ἀμμουδιὰ τὸ μέρος
 ποῦ μέσ στα βασιλέματα ὁ ἔρωσ
 νὰ γύρης σ' ἔφερνε ἐκεῖ σιμά μου.

✱

Τὸ κύμα ἐφούσκωσε, τὸ κύμα ὀρθώθη
 στὴ χειμωνιάτικη ἀνεμοζάλλῃ
 καὶ τ' ἀμμουδένιο μας τὸ περιγιάλι
 χαλίκια σήμερα καὶ φύκια ἐστρώθη.

✱

Ἡ βάρκα δὲν προσμένει νὰ μᾶς πάγῃ
 κατὰ τὰ σεληνόφωτα πελάγῃ
 μακρὰν ἀπὸ τὸ κύμα' ἀνασυρμένη,
 κοίτεται στὸ πλευρὸ βαριά γερμένη.

✱

Σ. Δ. Π. Σ. Ὁ συμπαθὴς φίλος κ. Ἀριστομένης Προβελέγγιος, πάντοτε τιμῶν τὴν «Ποικίλην Σποδὴν» διὰ τῆς ἐκλεκτῆς συμμετοχῆς του, ἐπεμψεν ἡμῖν καὶ διὰ τον παρόντα τόμον τὸ ἀνωτέρω ὠραῖον ποίημα αὐτοῦ, ἐκ τῆς λίαν προσεχῶς ἐκδιδομένης Ποιητικῆς Συλλογῆς του. Δὲν ἀμφιδάλλομεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον μετὰ θερμῆς δεξιῶσεως θὰ χαρετήσῃ τὴν ἐκδοσὶν τῶν λαμπρῶν ἔργων τοῦ διαπρεποῦς λυρικοῦ ποιητοῦ μας.

Πῆγαν ἐκείναις ἢ χρυσαῖς μας ὥραις,
καθὼς ἐφύγανε τὰ χελιδόνια
σὲ ἄλλα κλίματα, σὲ ἄλλαις χώραις.
Τ' ἄνθη περάσανε κ' ἤλθαν τὰ χιόνια.

Ἄλλὰ καθὼς ἢ γῆ μέσα στὰ πάγη
τοῦ λουλουδιοῦ τὸν σπόρο τὸν ζεσταίνει,
ὅμοια κ' ἡ καρδιά μου ἢ λυπημένη
μιὰ ἐλπίδα μέσ στὰ βάθη τῆς φυλάγει.

Ἡ ἄνοιξη θενὰ ξανάλθη πάλι·
τὸν σπόρο μὲ στοργὴ θ' ἀναζητήσῃ
στὸ μνημῆμά του, γιὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ
μέσ στοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς τὰ κάλλη.

Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ ἀγάπη σου μιὰ μέρα
γλυκειά, σὰν τοῦ Ἀπρίλη τὸν ἀγέρα,
τ' ὄνειρο τῆς ἐλπίδος νὰ φιλήσῃ,
ποῦ μέσα στὴν καρδιά μου ἔχω σφαλῆσαι;

28η Νοεμβρίου 1895

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ζήτημά τι Διεθνούς Δημοσίου Δικαίου ἐκ τῶν γενικώτερον μὲν καὶ ζωηρότερον ἐνδιαφερόντων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον ἀκανθωδῶν καὶ δυσεπιλύτων ἀνεφύη πρό τινος ἐν Λαρίσση, προκειμένης παραστάσεως δράματός τινος, βασιζομένου ἐπὶ ἐπεισοδίου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας.

Καθ' ἃ ἐγράφη ἐκ Λαρίσσης ἢ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ πρόξενος τῆς Τουρκίας, νομίσας, ὅτι ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ Ἀθανασίου Διάκου προσβάλλονται τὰ συμφέροντα ἢ θίγεται ἢ ἀξιοπρέπεια ἢ φιλοτιμία τῆς γείτονος Ἐπικρατείας, ἐξητήσατο, ὅπως ἐμποδισθῇ ἢ μελετωμένη παράστασις, καὶ ἡ παράστασις, ὡς λέγεται, ἐκωλύθη.

ὑπὸ πραγματικὴν ἔποψιν δὲν γνωρίζομεν πῶς ἔχει ἀκριβῶς ἢ ὑπόθεσις. Ἄλλ' ἀπολύτως εἶναι θέμα ἀξίον μελέτης, θέμα ἐκτεῖνον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ πέραν τῶν κύκλων τῶν ἐπιστημόνων καὶ πολιτικῶν ἀν-